בס"ד

יום **ג'**, **ו' בניסן** תש"ס (**11** באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

העיר **טבריה שוחררה** היום, **ו' בניסן**, בידי צה"ל במלחמת העצמאות, שנת תש"ח.
טבריה, בת כ2000- שנה, מילא תפקיד חשוב בתולדות העם והארץ. היא אחת מ4- הערים הקדושות ליהודים בארץ ישראל (יחד עם **ירושלים, חברון וצפת**).
טבריה נוסדה בשנים 17-22 לספירה בידי הורדוס אנטיפס, על חורבות העיר **רקת** שבנחלת נפתלי [יהושע **יט'** 35]. נקראה על-שם הקיסר טיבריוס. בוצרה לקראת המרד ברומי, לפני חורבן בית המקדש השני, אך היא נכנעה ללא קרב וללא הרס. היא היתה מרכז רוחני חשוב בימי המשנה והתלמוד. בשנת 1187 העיר נחרבה במערכה גדולה בין הצלבנים שכבשוה ב1099- לבין המוסלמים, וטבריה נשארה בחורבנה עד שנת 1560. בשנה ההיא, מסר הסולטאן סולימאן המפואר את טבריה ל**דון יוסף הנשיא** שבנה את הריסותיה. אך תכניתו סוכלה ורק אחרי 1740 החל שוב היישוב היהודי שם להתרחב.
[כל מקום ואתר]

<u>לקראת חג המצות הקרב ובא (בעוד 9 ימים!):</u> (המשך...)
כאמור, "והיו המלכים מתקינים יאורים ותעלות לאגור את המים לכל ימות השנה ולהמשיכם למקומות רחוקים. לפיכך האמינו בגבורתו של הנהר, ואת המלך חשבו לבן אלים, שנאמר: 'אשר אמר, לי יאורי ואני עשיתיני' [יחזקאל **כט'** 3]. הם עבדו לשור, שעומד הוא לחפירה ולחרישה, ולצאן משום שהיא מעשירה את בעליה בגיזה ובחלב....אף לחתולים היו סוגדים שהם משמידים את עכברי השדה. וכל-כך למה? משום שלא ידעו את ה' הנותן כח לעשות חיל, והוא, ברוך הוא, שברא את טבע הנהר וקבע עתים לעלותו על גדותיו להשקות. לפיכך היו אומרים: "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה" [דברים **ח'** 17]. זהו שאמר פרעה למשה: "מי ה' אשר אשמע בקולו...לא ידעתי את ה'" וכו'. [שמות **ה'** 2]
ארץ מצרים עשירה היתה, ומכל המדינות היו באים לשבור בר במצרים. ומשראו עמים רבים את חכמתם ואת עושרם נדבקו בהם כל המידות הרעות ולמדו מהם זדון עריצים ואכזריות חימה, ולא ידעו רחם על הבריות, והרעה הלכה והתפשטה בכל האומות..."
[הלכה לעם] {ההמשך מחר, בע"ה}

השבוע נולד (היום בשנת תרמ"ה:1885-5645) וגם נפטר (יום ששי, ט' בניסן תשכ"ט: 1969-5729) **הרב אריה לוין**. יליד ביילורוסיה, ר' אריה עלה ארצה בגיל 20. נודע כחסיד ורב בבתי החולים ובבתי הכלא, במיוחד לאסירי המלכות בתקופת המנדאט הבריטי – ומכאן, כינויו: **רב האסירים**. ועליו אמר הרב קוק, שעלה ארצה שנה לפני עלייתו של רב אריה זצ"ל: "אילו היו בדורנו שלושה יהודים כר' אריה, היה המשיח בא..."
היה ר' אריה מופיע בבית הכלא בכל מזג אוויר – בחורף, בקיץ, בסתיו ובאביב ומפיץ חום ואנושיות מסביב. וכל זאת מבלי לקבל שכר. שכרו היה האושר שזיהה בעיניהם וכפי שהגדיר אסיר: "...ר' אריה לא יכול היה להוציא אותנו אל העולם, אך הוא הכניס את העולם אלינו..."
פעם צעד ר' אריה ברחוב ירושלמי ולפתע ראה יהודי שלמראהו חמק ופנה לרחוב אחר. הזדרז ר' אריה בעקבותיו ומרחוק קרא "עשה לי טובה, חכה לי..." הלה, שהבין שלא יוכל להתחמק מלצערו, עמד במקומו עד שהשיגו ר' אריה. "תודה שהמתנת, אך אמור האם פגעתי בך ח"ו בעבר? ולמה זה רצית למנוע ממני את הזכות לדרוש בשלומך?" שאל. ענה היהודי במבוכה, "פשוט באין כיפה לראשי, לא היה לי נעים שהרב יראני כך...". נענה ר' אריה, "אני נמוך-קומה, אני רואה עד הלב..."
[מעלון השבת, "עם אחד"]

יום נעים (עם תפילת "תן טל ומטר לברכה")!